

NEDJELJNA ČITANJA

Ez 37, 12-14; Ps 130, 1-8; Rim 8, 8-11; Iv 11, 1-45

U današnjem evanđelju ponovno čujemo o bolesti koja je na Božju proslavu, kao što je to bilo i protekle nedjelje u slučaju slijepca od rođenja. Ovoga puta bolesnik je Isusov prijatelj Lazar koji od posljedica svoje bolesti umire. Isus se sa svojim učenicima upućuje u Betaniju da se dogodi čudo kako bi povjerovali u njega. U susret mu izlazi Lazarova sestra Marta koja izriče kako on zasigurno ne bi umro da je Isus bio uz njega. Ovdje se skriva istina kako je Isusova prisutnost znak života, jer gdje je on prisutan tu smrt ne može ništa konačno učiniti, osim razdvojiti dušu od tijela koji će se na slavu Božju opet sjediniti o uskrsnuću mrtvih. Uz Isusovu prisutnost nužan preduvjet za čudo je i vjera pojedinca koji želi primiti milost, a koju Marta potvrđuje. Vjera u Isusa koji je uskrsnuće i život temelj je života jer on smrt preobražava u prelazak iz ništavila u prelazak k Bogu. No, nisu i drugi tog uvjerenja pa je Isus zaplakao: ne samo zbog smrti Lazara već zbog toga što mnogi ne vjeruju u njega, a neće čak niti nakon čuda koje slijedi. Isus plače zbog nevjere ljudi da smrt po njemu doista nije kraj već početak, da nije točka na kraju rečenice života već zarez nakon kojeg se nastavlja i zadobiva smisao. Isus čudo započinje zahvalnom molitvom Ocu za uslišanje nečega što se još nije dogodilo te nas poučava da svaka naša molitva mora biti izrečena u uvjerenju da smo traženo već primili. Isusova zapovjedna rečenica probudila je Lazara iz smrtnog sna. Samo jedna Isusova riječ može pobijediti smrt i dati novi život. Ako mu vjerujemo, to se može dogoditi i nama.